

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuj
v gledališkem poslopu.

Stajerc izhaja vsaki drugi petek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Sestavki dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo
prijaviti do ponedeljka pred izdajo do-
datne številke vpsolati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuj za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Pri odjemanju več ko 10 števil pri-
meren rabat.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—
Pri večkratnem oznanilu posebno zni-
žana cena.

Štev. 15.

V Ptuj v nedeljo dne 28. julija 1901.

II. letnik.

Proč od Gradca.

Vsak izobražen Slovenec more se sra-
movati, ako bere neumne laži, katere neki
„nacionalni“ listi ubogemu kmetu trobijo
in mi upamo na podporo vseh poštenih
ljudij ako mi proti klerikalnim lažnjivcem
nastopimo. Tako piše nek od Boga zaver-
neni lažnjivec v „Fihposu“: mi moramo
„proč od Gradca“, da nam potem ne bo
potreba plačevati za Gradčane. No, to je pa
vendar preveč! Gradec plača deželni
oklad en milijon kron in dobi od tega
denarja 20.000 kron za teater, drugega
nič. Gradec ne potrebuje nobenih subvencij,
nobenega reguliranja rek, nobenih cest,
nobenih predujemov (foršusov) za vino-
gradstvo; ali vsakdo, kdor tam živi in pla-
ja davek, plačati mora 40 odstotkov de-
lnih doklad in doklade od žganja, vina

in pive itd. posebej. To je pri vseh večjih
mestih tako. Dunaj plača več kot polovico
vseh deželnih doklad na Spodnjem Avstrij-
skem in ne dobi tudi nič zato. Naj se to-
rej nobeden slovenski kmet ne pusti nala-
gati, da gre njegov krvavo zaslužen denar v
Gradec; vendar žalostno je dosti, da nas
bogati ljudje na Gornjem Štajerskem tako
malo podpirajo. Štajerska dežela bi med tem,
ko je letos dala za vinograde 160.000 kron,
prav žiher brez nevarnosti dala podpore
500000 kron. Ker mora vlada tudi enaki
del plačati, imeli bi potem na razpolago
en milijon. Ravno tako je pri regulaciji
rek in drugih razmerah, kjer bi naši po-
slanci v deželnem zboru tako dolgo mogli
špetakel delati, da bi nemški gospodje od-
prli svoje denarnice.

Naši poslanci pa so prestrahopetljivi
in preleni, da bi sploh se peljali v Gradec

Staro kresalo.

Vojak Imbre primarširal je po cesti: ena, dve! ena,
dve! Imel je tornistro na hrbtu in sablico na strani.
Kajti on je bil v vojski in gre domov.

Na cesti srečal je staro copernico; bila je zo-
rna, spodnja čeljust visela ji je ravno do popka.
On ji reče: „Dober večer, Imbre! kako imaš lepo
tornistro! Ti si pravi vojak! Ti naj
imaš toliko denarja, kolikor ga hočeš!“

„Hvala lepa, ti stara copernica!“ odgovori ji Imbre.

„Li vidiš to veliko drevo tukaj?“ pravi coper-
nica, kazaje na drevo, ki jima je stalo ob strani.
„No je znotraj čisto votlo; tu je moraš preplezati
vrha, tam boš zapazil eno luknjo skoz katero se
moraš spustiti doli in tako prideš globoko do dna.
Ti bodem štrik okoli pasa privezala, da te, ako me
kličesh, zopet potegnem nazaj!“

„Kaj pa naj počnem tu doli v drevesu?“ vpraša

„Po denarje!“ pravi copernica. „Vedi, ko prideš

do dna drevesa, takoj bodeš v veliki dvorani; tu je
vse razsvetljeno, ker gori čez sto svetilnic. Potem za-
gledal bodeš troje vrat! Zamoreš jih odpreti, ključ tiči
v njih. Greš li v prvo sobo, zagledal boš v sredini
na tleh veliko kišto, na njej sedi en pes; on ima par
očij, ki sta tako veliki kakor dve repi, vendar zato
te ni treba skrbeti! Jaz ti dam moj plavi predpasnik
katerega razprostri po tleh, potem pojdi hitro, vzemi
psa, ga postavi na moj predpasnik, odpri kišto in
in vzemi iz nje denarja kolikor hočeš; je sam kufer.
Hočeš pa li rajši imeti srebro, moraš iti v zraven le-
žečo sobo; ali tam sedi pes, ki ima par očes, tako
velikih kakor mlinska kolesa; to te pa naj ne obotavlja.
Posadi ga na moj predpasnik in vzemi denar! Ako
pa morebiti hočeš imeti zlato, ga znaš tudi dobiti
kolikor ga hočeš, kolikor ga nesti zamoreš, ako greš
v tretjo sobo. Ali pes, ki sedi na kišti z zlatom, ima
tudi dvoje očij, od katerih je vsako tako veliko kot
turn. Verjemi mi, to je pravi pes; ali zaradi tega se
ti tudi ni treba nič bati. Postavi ga na moj pred-
pasnik, ne stori ti nič, in vzemi iz kište zlata koli-
kor hočeš!“

in tudi takrat, ko so v deželnem zboru sedeli, niso imeli korajže svojih ust malo bolj široko odpreti.

Cesar Jožef II. o posvetni duhovščini.

V enem svojih uvodnih člankov pisal je „Rod.“, naprednjaški list, med drugim te-le odstavke:

Že sto let je tega, kar je zatisnil oči nepozabljivi cesar Jožef II. ta največji dobrotnik kmetskega stanu, ki se ga tudi slovenski kmet spominja hvaležnega srca, ker ga je oprostil iz sužnosti. Prej so kmeta postavljali v eno vrsto z živino, cesar Jožef pa je razbil verige sužnosti, v katere je bil kmet vkovan in je iz kmeta-sužnja naredil prostega, samostojnega človeka.

Vsak pošten človek mora priznati, da je imel nepozabni cesar Jožef gorko srce za kmeta, in da se je z vsemi močmi trudil, da bi kmetškemu stanu pomagal na noge. In glejte tudi cesar Jožef je bil neizprosni sovražnik vseh tistih duhovnikov, ki se vtikajo v posvetne zadeve, tudi cesar Jožef je spoznal, da se mora kmeta osvoboditi duhovniškega jerobstva v vseh posvetnih rečeh.

Imeli bomo še priložnost govoriti o tistih ukazih, ki jih je izdal cesar Jožef, da naredi konec izsesavanju ljudstva od strani takratne duhovščine. Danes naj le navedemo, kako je cesar Jožef mislil o politikujoči duhovščini.

Ko je umrla pobožna cesarica Marija Terezija, ki je bila prva rekla, da cerkev nima v šoli nič iskati, in da je šola stvar države, je postal njen sin Jožef II. cesar. Mladi cesar Jožef je tedaj pisal francoskemu ministru Šoazelju tako-le:

„Posvetni veljavi duhovščine se mora konec narediti. Duhovniki imajo nalogo, skrbeti za naše izveličanje na onem svetu; tistih duhovnikov, ki se

toliko pehajo, da bi že na tem svetu gospodarili, jaz ne maram.“

Dva meseca pozneje je cesar Jožef pisal nadškofu solnograškemu grofu Koloredu tako-le:

Strast, predsodki in duševna sužnost morajo nehati. Duhovniki — ki se vtikajo v posvetne stvari — so najmanj koristni pač pa najbolj nevarni ljudje. Jaz hočem vse lenuhe, pred katerimi ljudstvo poklekujе spremeniti v koristne ljudi.

Leta 1781. je pisal cesar Jožef kardinala Hrzana v Rim:

„Jaz hočem odpraviti iz cerkve kar v cerkev ne spada. Duhovnikov, ki se vtikajo v posvetne reči, jaz ne trpim in bom ljudstvo taci duhovnikov oprostil. Ti duhovniki so ljudstvo zapeljali v tako malikovanje, da Boga že več ne pozna, ampak pričakuje rešenja od kipov raznih svetnikov.“

Tako je veliki cesar Jožef sodil o duhovnikih, ki se vtikajo v posvetne reči. Pa cesar Jožef je tudi skrbel, da so njegovi nazor prišli v veljavo. Leta 1782. je izdal na vse sodnije in na vse deželne vlade k našemu cesarstvu spadajočih kronovin ukaz, s katerim ukazom je duhovnikom strogo prepovedal vtikati se v posvetne reči.

V tem ukazu je cesar rekel, da je Kristus sam določil delokrog apostelnov. Duhovniki so nasledniki apostelnov. Neumno bi bilo, je pisal cesar Jožef, če bi kdo rekel, da imajo nasledniki apostelnov večje pravice, kakor jih je Kristus apostelnom sam dal. Kristus, tako je dejal cesar Jožef, je določil apostelnom samo duhovska opravila in sicer 1. razlaganje evangelja, 2. opravljanje službe božje, 3. podeljevanje sakramentov in 4. oskrbovanje cerkve. Cesar Jožef je z ozirom na to ukazal, da se morajo vsi duhovniki natančno po tem ravnati, in da se nimajo čisto nič vtikati v posvetne reči. Takratni papež je priznal izrečno da ima cesar popolnoma prav.

Pol stoletja in delj je ostalo tako, kakor je od-

„To bi ne bilo slabo!“ reče Imbre. „Ali kaj pa naj tebi dam, stara copernica, kajti nekaj moraš imeti ti tudi?“

„Nič“, se odreže copernica, „niti enega groša jaz nočem! Za mene vzemi ti samo eno staro kresalo, katero je moja stara mati notri pozabila, ko je zadnjokrat tam notri bila!“

„No priveži mi toraj štrik za pas!“ dovoli Imbre.

„Tukaj je“, pravi ona, in tukaj moj plavi predpasnik.“

Potem splezal je vojak na drevo, pusti se spustiti v luknjo in že stoji, kakor je povedala copernica, doli v veliki dvorani, kjer je gorelo veliko lamp. Odpre prva vrata. Uh! tu sedi pes, ki ima velike oči kakor repa in ga debelo zazija.

„Ti si fejest kerle! si misli Imbre, ga postavi na copernični predpasnik in vzeme toliko kufrastega denarja, kolikor ga je v žepe natlačiti zamogel, potem kišto zapre, postavi psa gor in gre v drugo sobo. Resnično, tukaj sedi zopet pes, ki pa ima tako velike oči, kakor dva mlinska kolesa.

„Ti pa me rajši ne glej“, pravi vojak, „bi te znale očesi boleti!“ ter ga zopet postavi na predpasnik. Ali ko pa je zagledal v kišto toliko srebernega denarja, vrže ves kufrasti denar od sebe in polni žepe in tornistro s samim srebrnom. Sedaj gre še v tretjo sobo. Tu je bilo strašno! Pes imel je res dve tako veliki očesi kakor turn, ki so se mu vrteli po glavi kakor dva mlinska kolesa.

„Dober večer!“ ga pozdravi srečni Imbre in privzdigne svojo kapico, kajti takega psa preje še nikoli ni videl; ali ko ga je nekaj časa natančneje opazoval, si misli: „Dosti je!“ postavi ga na tla in odpre kišto. Huj, tolik kup samega zlata! On bi zamogel celo mesto, ves „Gospodarjev fihpos“ in zraven še celó ta stari ptujski turn kupiti. Ja, to je vendar enkrat samo pravo zlato! Sedaj je zalučal vrli Imbre ves sreberni denar, kar ga je napolnil v svoje žepe in tornistro proč in napolnil zato zlata, ja napolnil je z njim ne samo žepe in tornistro, pač pa tudi kapo in črevlje in še v zavezane hlačnice ga je napolnil, da je komaj hodil. No, pa saj ima denarje

il cesar Jožef. Duhovščina se ni vtikala v posvetne stvari, in tako je vladal v cerkvenih rečeh mir. Cerkev se je lepo razvijala, vera ni pešala, in duhovniki so bili spoštovani. Ko pa se je cesarja Jožefa pozabil, ko se je duhovščina zopet začela vtikati v posvetne stvari in se pehati, da bi povsod odločala in gospodovala, so nastali zopet boji.

Premisli, slovenski kmet, kar je pisal in ukazal največji dobrotnik cesar Jožef II. in spoznal boš, storiš dobro delo, če duhovnika ne poslušáš, kadar vtika v posvetne stvari.

Vojna v Južni Afriki.

Iz Bloemfonteina, glavnega mesta Oranja, poročajo, da bi bili Buri 10. t. m. južno Bloemfonteina napadli in ujeli angleško policijsko četo. Vršil se je hud boj, v katerem so bile na obeh straneh znatne izgube. Angleži so se le z največjo težavo rešili. Ta boj dokazuje, da niso Angleži niti sredi Oranja, blizu glavnega mesta gospodarji dežele. Buri hodijo sem ter tja in napadajo angleške čete, ki so večinoma le ob ozemskih progah, v notranjih delih dežele pa Angleži nimajo nikjer obstanka. Vojni minister Brodrick je v zbornici izjavil, da ni istina, da se velik del vojske iz južne Afrike domov, in da se vojna začne na nov način. Potemtakem je resnično samo to, da Angleži v Transvaalu umaknejo le na omenjenem med Durbanom, Maritzburgom in Johannesburgom, karaj velik del Transvaala izročè zopet Burom. Pomembno je potem, da je angleška vlada slabe volje in nervozno išče sredstev, ki bi končali vojno čim prej. „Weekly Dispatch“ poroča, da je sklenil v sredo vojni svet lotiti se najenergičnejših sredstev, da bi dosegli konec vojne. Kitchener izda novo proklamacijo, ki pozove Bure, naj se udajo nemudoma, sicer jim konfiscirajo premoženje, ter jih kot navadne zverje obesi in postreli. Pri katerih pa ta strašna

je zopet svoje delo kakor prej opravil in skozi keno luknjo copernici zaklical: „Potegni me segor ti copernica stara, gor bo šlo malo težje, jaz čisto bregj.

„Ali imaš kresalo tudi?“ ga vpraša ona. „Sabljo!“ pravi on, „to sem pa pozabil.“ Hitro pokresalo in copernica ga potegne gor in glej, zopet al na cesti, težek in debel kakor bi imel povreči cekine jutri.

Sedaj vpraša Imbre baburo, kaj misli ona s kresalo. „To ti ni nič mar“, ga zavrne ona. „Dobil si je, meni pa daj kresilo!“

„Ah kaj!“ zareži se on. „Povej mi takoj, zakaj rabiti kresalo, ali pa ti razkoljem s sabljo bu-

Ne!“ prosi baba; ali v tistem hipu pa je že na tleh, strese on ves denar v predpasnik, spravi in se poda proti mestu.

Vojaka prostaka postal je kavalir. Pripovedo- se mu je o vsem lepem razkošnem mestnem življenju. Zvedel je pa tudi o kralju in njegovi lepi princezinji.

grožnja ne zaleže, pa naj vpliva ljubeznjivost in potrpežljivost angleških dam, katere pošlje Kitchener z „milimi darovi“ v taborišče Burov. Ker so Buri poštenjaki in pobožni možje trdne morale in kremito zvestobe, se tem ljubeznivim Angležinjam ni bati posebne nesreče, a tudi ne nadejati posebnega uspeha. Ljubeznivost Angležinj naj opravi pri Burih to, česar brutalna barbarščina Angležev ne zmore! Ali česa se imajo Buri nadejati, če se udajo, je povedal premier-minister sir Gordon Sprigg: Angleži prenapolnijo Transvaal in Oranje s svojimi priseljenci, da bodo Buri kmalu v manjši v lastni domovini! Angleži lažejo, ker slikajo burske čete kot razcapane tolpe brez organizacije, orožja in obleke. Resnica je marveč, da so Buri organiziranejši kot Angleži, in da imajo vsega dosti, ker si znajo dobiti orožja in živil pri Angležih. Buri prihajajo celo prav pred Pretorijo in odvajajo živino! Nedavno se je vršil boj z Buri toli blizu Pretorije, da se je videl iz mesta ogenj pušk! Kitchener je sporočil v London, da usnuje troje kolon konjenikov in pešcev, s katerimi bo zasledoval neprestano troje oddelkov Burov. Zasledovati jih hoče do zadnjega in uničiti poslednjega moža. Burom primanjkuje zdravnikov, zato jih umira primeroma več kakor Angležev, ki imajo zdravnikov dovolj. V taborišču ujetnikov, kjer je okoli 80.000 burskih mož, žensk in otrok, je samo v juniju umrlo 777 oseb, dočim so izgubili Angleži med 220.000 mož 467 mož — z vštetimi padlimi!

London 24. julija. Kitchener javlja iz Pretorije, da so Buri iz Kapstadta došli vlak z živili, orožjem in municijo napadli, ga izpraznili in potem užgali. 4 angleški vojaki so bili ubiti, 18 je bilo ranjenih.

Razne stvari.

„Fihpos“ se silno jezi in pravi, da mu je dal to lepo ime „Štajerc“. Mi mu v tolažbo povemo, da si ni „Štajerc“ izmislil tega priimka, pač pa nam ga je povedal

„Kje bi se jo lahko videlo?“ je vprašal.

„Nje se ne more videti!“ dobil je odgovor. Ona stanuje v gradu iz kufra, ki je ves s zidovjem in turmi obdan. Nikdo razun kralja ne sme k njej, ker je prerokovano, da bode ona enega čisto prostega vojaka v zakon dobila, kar pa kralj nikakor privoliti ne more.“

Jaz bi jo pa vendar rad videl! si misli vojak, ali zato sploh ni mogoče dobiti dovoljenja in živel je veselo dalje, obiskaval teatre, se vozil v kraljev vrt ter dajal tam ubožcem denarje, kar je od njega bilo lepo; vedel je še iz prejšnjih časov sem, kako je, če človek nima groša pod palcem. On bil je bogat, kupil si lepo obleko in pridobil mnogo prijateljev, ki so mu vsi rekli, da je najboljši človek, plemenit mož in to je Imbretu ugajalo. Ali ker je vsaki dan denarje le ven dajal, a nič dohodkov imel, se je njegova kasa polagoma izpraznila, ostala sta mu samo še dva groša. Odpovedati se je mogel vsemu dobremu življenju in zapustiti lepe sobe ter se preseliti v prosto kamrico daleč gori pod streho, kjer si je moral sam čevlje krtačiti in knofe šivati.

trd slovenski kmet iz ptujskega okraja, ko si je prišel naročit „Štajerca“. Rekel je: Pred dar dnevi hotel sem gnati kravo in tele na sejem. Moj, v šolo hodeči otrok, ki sem ga poslal po živinska lista, mi je prinesel pa samo enega, ker enega je zgubil. Ali prinesel je vendar dve reči seboj in rekel, da so mu to drugo listino dali gospod kaplan. Jaz vzamem in si mislim: eh, saj je vse en zlodej, za kravo imam itak živinski list, za tele bo pa menda že dober tak „Fihpos“ kakor je „N. Dom.“

Iz Slivnice pri Celji. Jeznoriti zidar Č. ima eno črešnjevo drevo, iz katerega je pa že vse črešnje obral. Dne 7. julija zvečer šli so pa trije fantje iz slivniške okolice na to črešnjo, vedoči, da se bode lastnik, ki se za vsako malenkost rad jezi, zaradi tega grozno jezil. In res, ko je zapazil fante na drevesu, primahal jo je ves v penah s svetilnico v roki iz hiše in hajdi na drevo fante doli gonit. Na drevesu pa se mu je huda godila, ker opekeli so je obe roki s svojo svetilnico. Zaradi te poškodbe šel je fante tožit na sodnijo. Ker druge škode ni imel, ker črešnje ni niti ene gori bilo, zaradi listja pa sodnija ni hotela tožbe gor vzeti, ni toraj opravil nič in sedaj smeji se mu cela vas. Prav se mu godi.

Eden izmed porednežev.

Mnogostranski talent. „Sl. N.“ poroča: Mej klerikalci so talenti, ki res zaslužijo občudovanje. Tak mož — velik magnat, član cerkvenega konkurenčnega odbora, član okrajnega zastopa in srečni imetelj raznih družih dostojanstev — živi na južnem Štajerskem (v kozjanskem okraju,) tam blizu, kjer rešuje vero slavnoznani dr. Jankovič. Dotični magnat zna vse in razume vse. Ni je stvari, da bi je on ne zmoget. Zdaj je začel izvrševati celo — babištvo. Pred kratkim je rodila njegova žena. Poklical je babico in ji rekel: „Drugo sem že vse sam opravil, h krstu pa vendar ne morem sam otroka nesti; storite mi toraj vi to prijaznost“. Babica pa mu je odgororila: „Če ste

drugo vse sami opravili, pa še h krstu sami nesite — Kdo je potem otroka h krstu nesel, tega ne vem.“

Sv. birma pri Sv. Vidu. Knezoškof Napotni došel je 7. t. m. v Sv. Vid podeliti sv. birmo. V vodu lepo ozaljšane vasi, sprejet je bil knezoškof po gospodu župniku Ernst-u in občinskem zastopniku pod vodstvom obč. predstojnika gosp. Šošteriča med pokanjem topičev in zvonjenjem spremljen v rovž. Zvečer priredila se je po prizadevanju g. predstojnika baklada, katere se je udeležilo čez 100 oseb. Knezoškof, ki je spreved z baklami prišel koval pred župniščem, bil je vidno ginjen in je udeleževalcev počastil z nagovorom. V pondeljek 7. julija posetil je knezoškofa namestniški svetovalec grof Attems. Pri tej priložnosti ogledal si je spremstvu g. Šošteriča c. kr. poštni urad, žandarstveno kasarno in šolo, in se prav pohvalno izrekel o tam razloženih šolskih risarijah.

Na ptujski sejem dne 17. julija se je prignalo 68 konjev, 165 volov, 240 krav, 270 komadov drobnine in 349 prašičev. — Večina prignane živine bila je iz ptujskega in mariborskega okraja, manje iz hrvaškega kraja. Ker je bil sejem po zunanjih trgovcih moč obiskan, razprodalo se je hitro in odposlale so večje partije v Trient, Svitavo, Gradec, Nemški Loh, Dunaj, Leoben, Trst in Maribor. — Prihodnji svinjski sejem bo 31. julija; prihodnji kramarski, živinski lesni sejem (letni sejem) bo 5. avgusta; 7. avgusta pa zopet svinjski sejem. — Ker se pričene živine vsekakor samo lepe pasme, pričakovati je za prihodnje sejme mnogobrojnega obiska, ki se prav poroča.

Mi potrebujemo več uradov, piše „Fihpos“. Mariboru ali Celji naj se ustanovi vlada za Spodnjo Štajersko, kjer bodejo potem gospodje dr. Jurtela, Ploj, dr. Pipuš in dr. Dečko postali ministri. K temu pa je še 200 drugih uradnikov in to bodi dosedajšni pisarji gospodov advokatov. Za vsako m

Enkrat v času tega samskega življenja postala je zvečer v njegovi sobi jako gosta tema in ni si imel s čim fajfice zažgati; domislil pa si je stare copernice in tistega starega kresala. Šel je ponj. Vkresnil je in glej! Ko se je prva iskrica vtrenila, odprla so se vrata in v njegovo sobo plane pes, tisti pes, ki je imel oči tako velike kakor dve repe in ga vpraša: „Gospod, kaj zapovedujete?“

„Kaj je to?“ gleda vojak. To pa je že lušno kresalo, če zamorem tako dobiti vse, kar hočem! „Preskrbi mi nekaj denarja“, zapovedal je psu. Komaj je pes to slišal je že zginil in zopet prišel in držal v svojem gobcu veliko mošnjo polno denarja.

No sedaj je vojak vedel, kakšno čudno moč ima njegovo kresalo. Vkresal je enkrat, prišel je pes, ki je sedel na kišti s kufrom, vkresal je dvakrat, prišel je tisti, ki je imel sreberni denar in vkresal trikrat, prišel je tisti pes, ki je imel zlato. Tako se je vojak preselil zopet v lepe sobe, v lepi obleki in takoj so ga njegovi znanci zopet spoznali in ga veliko obrajtali.

Enkrat pa je premišljeval: „Vendar mora ne posebnega biti, da bi se ona princezinja ne mogla pred oči dobiti. Ona da je prav lepa; ali kaj to magati more, če bo zmirom v gradu pod tistimi turinami sedela! Ali bi je res ne mogel videti? Kje je pa mogoče kresalo? Vkresnil je enkrat, in pes z očmi, velik kakor repa, stal je pred njim.“

„Je sicer pozno ponoči, ali jaz bi srčno rad videl princezijo vsaj en trenotek!“

Pes je zginil, in prej ko je Imbre mogel dobiti o tem misliti, bil je že pes s princezinjo pred njim. Ona je sedela na pasjem hrbtu in spala, ter bila tako ljubezniva, da je vsakdo videti mogel, da je princezinja; Vojak se ni mogel zdržati, da bi je ne poljubil, saj on je bil le vrl vojak.

Nato je zletel pes s princezinjo nazaj; ali kje je zdanilo, prišla sta kralj in kraljica in princezinja jima pripoveduje kako je sanjala o enem psu in en vojaku. Ona da je sedela na psu in vojak jo je poljubil.

„To bi bila pa res lepa komedija!“ pravi k

sterstvo, za dr. Ploja, dr. Pipuša, dr. Dečkota i. t. d. Videla se bode posebna palača in pri vratih bo stal portir z visokim cilindrom in z dolgo gorjačo v rokah, ki bode kmete proč podil, če bodejo gospode s kaptimi prošnjami hoteli nadlegovati. In vse skupaj ne bo koštalo niti enega vinarja — pravi „Fihpos“, kajti potem potrebovali bodejo v Gradcu 200 uradnikov manj, ako se bodejo vsi postopači v Mariboru ali tje v to službo nastavili, — palače bodejo pa postavili kar iz popendekelna in starih „Fihposov“. — Ali se pa bojimo, da bodedo potem še 500 eksekutorjev več potrebovali, da bodejo zamogli davke izbiravati.

Vurberg. Po naključbi sem dobil 4. številko „Gospodarjevega“ sinčka v roke. Tam je čitati, da si je „Štajerc“ namislil različnih stvari, da bi očrnil tujakinega provizorja pred svetom ter da z izmišljenimi povicami človeku čast krade. Z lažmi, pravi, da na „Štajerca“ duhovnike. Ne bom ponavljal, kar sem v 13. številki „Štajerca“ pisal, a potrjujem še enkrat, da je provizorjevo postopanje takšno, kakor sem ga opisal. Ako je g. provizorju na tem ležeče, da bi v cerkvo zahajali, zakaj je dal okna zabiti, ker naj ne zahaja skorej nikgo več na oratorij. Ker ne me nikjer nič odprto biti, trpijo ljudje grozno vročino v cerkvi. Dalje tudi omenim ter vprašam, ali je to prav in v šoli primerno, ako deklicam reče, da ne mejo na črešnjo iti? Zakaj ne? — S tem še le strogo opozarja na reči, na katere poprej ne mislijo. In „Gospodar“ pa se zopet repenči, češ, da je „Štajerc“ grdo opsoval tukajšnega provizorja ter ga korekoč postavil na laž. Ta svetohlinec, namreč „Slov. Gospodar“, toraj zahteva od otroka, da mora prej vam verjeti nego očetu. Ali mislite, da smo kmečki ljudje res tak zabiti, da bi verjeli, da je vsaka beseda iz vaših ust resnična? Ali je zavolj tega smrtni nečiti čitati „Štajerca“, ker ga ni slovenskega duhovnika, ki bi ne bil njegov nasprotnik, — kakor piše? Mi nismo proti veri, pač pa smo proti predrzajem tudi vaše vrste. Naj se gospod provizor ravna po katekizmu str. 84, vprašanje 342, zadnja vrsta, „— bodedo v miru živeli.“

Prihodnjo noč naj ena dvornih dam pri postelji princezinje čuva, da bo videla, ali so to sanje ali je kaj drugega, je odredil kralj.

V Imbretu pojavila se je zopet želja videti lepo princezino, poklical je psa, ki je zopet šel po princezino, ter jo hitro nesel svojemu zapovedniku; ali hofdama je ravno tako hitro tekla za psom in princezino. Ko je tedaj videla, v kateri hiši sta zginila, je mislila: Aha, zdaj vem kje da je in brž napravim s kredo na vrata križ. Šla je domov in se vlegla v posteljo, ali tudi pes je prišel s princezino. Ko se pes vrnil k svojemu vojaku, zapazil je na vratih, da je stanoval, bel križ, vzela košček krede, ter delala po vseh vratih celega mesta. To je bilo modro, ker hofdama sedaj ni mogla najti prave hiše, ker križi bili so narejeni po vseh vratih.

(Konec prihodnjic.)

Nesreča pri streljanju proti toči zgodila se je 5. t. m. v občini Sedlašek v Halozah. Viničarja France in Anton Hren imela sta med streljanjem odprto posodo, v katerej je bilo kakega pol kilograma smodnika shranjenega dober meter od strelišča oddaljeno. Pri strelu je skočila iskra iz topa v posodo in ga užgala. Viničarja zadobila sta pri eksploziji težke poškodbe po obrazu in rokah tako, da so ju mogli odpeljati v ptujsko bolnišnico.

Iz Št. Ilja pod Gradičem se nam piše sledeče pismo: „V Slov. Gospodarju“ od dne 13. p. m. nek dopisnik kvasi, da smo mi imeli pri zadni občinski volitvi silno agitacijo, kar pa ni res, dopisnik laže, kakor „Slov. Gospodar“, — „gliha vkup štrih“ — mi nismo agitirali, agitrala je le naša nasprotna stranka, ktera je povabila volilce iz drugih občin na pomoč, kar nam ni bilo potreba. Dopisnik dalje laže, da so odborniki većinoma naročniki „Slov. Gospodarja“, pa so samo trije, drugi beremo „Štajerca“ in smo si volili župana naše stranke, kar je neke nam zagrizene nasprotnike tako razburilo, da je nastal tako silen kreg, da smo vse grile z občinskih predalov spodili in se je pokazalo, da mi nismo smeti. Št. Iljčan.

Iz Loperšič pri Ormožu. Dragi slovenski kmet! Ako odpreš svoje oči malo dalje kakor si bil navajen dosedaj, sprevidel bodeš, da tebi od dneva do dneva revščina in sovraštvo le od tebi nasprotne stranke raste. Ako pa imaš še kje kakega prijatelja, pa ti še tistega tvoji priliznjenci, ki so ti najhujši sovražniki, zadušijo. Ne zahtevam, da bi mogel ravno meni verjeti, ampak stavim ti pred oči le, že davno pretekle zgodbe. Pomisli: Kdo je izdal našega odrešenika Kristusa? Kdo je najbolj vpil: „proč ž njim!“ „križaj ga!“ in kdo je najbolj vpil: „smrti je vreden!“? Potem pa se povprašaj: kaj je zakrivil On, da so ž Njim ravnali najgrozovitejše? Najmanjše krivice ne bodeš našel nad Njim, a vendar so ga križali. On ni prišel na svet, da bi enega proti drugemu puntal; ni prišel, da bi komu njegovo krivično življenje očital, ali ga zaradi tega zavrgel. On je oznanjeval le zgolj ljubezen in delil milosti, pa vendar je zavoljo svoje ljubezni mogel prestati najgrozovitejšo smrt. — Da, dragi moj! Kaj pa je storil naš slovenski „Štajerc“? Ali ni njegov pravi namen le kmečkemu stanu v vseh rečeh pomagati in mu dobro svetovati? Ali on ne skrbi po očetovski za kmete, da bi zamogli svoje pridelke v najboljšo ceno prodati? On nam naznani trgovce ali kupce iz drugih krajev in celo iz tujih dežel, kakor je to storil lansko jesen zaradi vina in sadja. Njemu gre zasluga da smo lansko leto vino po tako precej visoki ceni prodati zamogli. In tako bode se potrudil tudi v prihodnosti. On si tudi prizadeva kmetijski stan podučiti v tistih rečeh, v katerih so mu drudi stanovi nevošljivi. On si prizadeva, da bi se ljudstvo zjedini in ljubilo. — Niso krivi naši nevolji samo davki, slabe letine itd, krivi so največ naši hujskači, ki hujskajo enega proti drugemu, da že človek ne ve več kako bi koga pozdravil. Če koga pozdraviš nemški, te sovraži Slovenec, če pa